

Dosarul nr. 2ra-134/22
2-21078166-01-2ra-02022022

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) jud: N. Russu
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: M. Guzun, A. Malii, I. Dutca

ÎNCHEIERE

2 martie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Svetlana Sîmboteanu,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
Svetlana Sîmboteanu împotriva Întreprindei Mixte „Orange Moldova” Societate
pe Acțiuni cu privire la rezoluțiunea anexei contractuale, restituirea sumei și
compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 3 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 20 mai 2021, Svetlana Sîmboteanu a depus cerere de chemare în judecată
împotriva ÎM „Orange Moldova” SA, solicitând rezoluțiunea Anexei la contractul
nr.V350112 din 8 octombrie 2018, în privința procurării dispozitivului mobil,
restituirea sumei de 24 120 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că la 8 octombrie 2018, în temeiul
contractului nr.V350112, a procurat în rate de la ÎM „Orange Moldova” SA un
telefon mobil de model Iphone X 256 GB.

După utilizarea produsului timp de 6 luni, ecranul sensor al telefonului nu
mai funcționa corespunzător. Astfel că, în conformitate cu prevederile certificatului
de garanție nr.2216396, s-a adresat pârâtului, care, la 25 iunie 2019, a întocmit
procesul-verbal de primire predare a dispozitivului pentru a fi reparat. Iar la 6 iulie
2019, a fost întocmit un nou proces-verbal de primire a dispozitivului pentru
reparație sau înlocuire, unde se menționează că dispozitivul urmează a fi schimbat
pe unul nou, de același model. La aceeași dată, i-a fost oferit un nou telefon mobil.

La 10 martie 2021, a fost nevoită să se adreseze din nou companiei Orange,
deoarece telefonul pus la dispoziție avea același viciu ca și telefonul mobil
precedent, și anume ecranul sensor nu funcționa corespunzător.

Astfel, a fost întocmit procesul-verbal nr.78429089 de primire-predare a
dispozitivului la reparație.

Iar, la 17 martie 2021, pârâtul i-a comunicat, prin scrisoarea nr.3977, că urmează să prezinte dispozitivul mobil la Centrul de reparații autorizat pentru examinare.

Ulterior, prin scrisoarea nr.3982 din 25 martie 2021, a fost informată că de fapt termenul de garanție de 24 luni a expirat, or telefonul inițial a fost achiziționat la 8 octombrie 2018, prin urmare, orice reparație a telefonului mobil va fi efectuată din cont propriu.

Reclamanta consideră că în privința bunului ce a fost transmis pentru a înlocui vechiul telefon mobil defectat, începe să curgă un nou termen de garanție, iar vânzătorul are aceleași obligații pentru produsul înlocuit ca și pentru produsul vândut inițial. Produsele de folosință îndelungată care înlocuiesc produsele defecte în cadrul termenului de garanție vor beneficia de un nou termen de garanție care curge de la data preschimbării produsului.

A menționat că, deși acest fapt nu este reglementat expres printr-o normă legală, analogic, în Legea privind protecția consumatorilor nr.105/2003, în art. 183 alin. (6) este prevăzut că, înlăturarea deficiențelor prin înlocuirea unei piese de schimb sau a unei părți componente a produsului, pentru care sânt stabilite termene de garanție, termenul de garanție pentru noile piese de schimb sau părți componente se calculează din ziua eliberării produsului reparat către consumator.

Având în vedere că pârâtul a refuzat să întreprindă careva acțiuni în privința bunului defect achiziționat de la acesta, apreciază că a avut loc neexecutarea unei obligații din partea acestuia, invocând în acest sens prevederile art. 1108 alin. (1), art.1128 alin. (1) din Codul civil.

La fel, invocă prevederile din Codul civil, în conformitate cu care, dacă descoperă existența viciului bunului vândut, cumpărătorul poate exercita drepturile creditorului în caz de neexecutare a obligației, în condițiile art. 901-946.

În temeiul dreptului de a cere executarea în natură a obligației, cumpărătorul poate solicita vânzătorului, la alegerea sa, înlăturarea viciului sau înlocuirea bunului vândut cu un bun de același fel, însă lipsit de vicii.

În drept, reclamanta a invocat prevederile art. 909 alin. (3), art. 916 alin. (1), art. 926 alin. (1) și (2) din Codul civil.

A menționat că valoarea totală a dispozitivului mobil în suma de 24 120 de lei, a fost achitată integral, în tranșe.

Prin hotărârea din 19 august 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Svetlana Sîmboteanu împotriva ÎM „Orange Moldova” SA cu privire la rezoluțiunea anexei contractuale, restituirea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată.

La 1 septembrie 2021, Svetlana Sîmboteanu a declarat apel împotriva hotărârii din 19 august 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 3 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Svetlana Sîmboteanu și s-a menținut hotărârea din 19 august 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În motivarea deciziei emise, Colegiul instanței de apel a conchis că soluția primei instanțe este justă și argumentată, fiind în concordanță cu normele ce guvernează raportul juridic litigios, iar apelul este neîntemeiat.

În acest sens, instanța a reținut că la caz, Svetlana Sîmboteanu nu a demonstrat că întreprinderea pârâtă ar fi responsabilă față de ea ca persoană fizică, menționând că aceasta nu este subiect al raportului juridic litigios. Or, toate acțiunile și/sau inacțiunile ÎM „Orange Moldova” SA invocate și pretinse a fi contrare legii au fost îndreptate către notarul public Sîmboteanu Svetlana, ca subiect al raportului juridic.

Astfel, dat fiind faptul că cererea de chemare în judecată a fost înaintată de către persoana fizică Svetlana Sîmboteanu, aceasta urma să demonstreze că i-au fost încălcate drepturile, libertățile și interesele legitime prin acțiunile sau inacțiunile ÎM „Orange Moldova” SA, rezultate din încheierea contractului nr.V350112 de prestare a serviciilor de telefonie mobilă și a Anexei la contractul de furnizare servicii de comunicații electronice accesibile publicului nr.V350112, între notarul public Svetlana Sîmboteanu și ÎM „Orange Moldova” SA, precum și din refuzul ultimei de a repara deficiențele dispozitivului mobil iPhone X 256GB, achiziționat de notarul Svetlana Sîmboteanu.

Colegiul instanței de apel a respins argumentul apelantei că, persoana fizică Svetlana Sîmboteanu, este aceeași persoană cu notarul Svetlana Sîmboteanu și că patrimoniul persoanei fizice nu este diferit de patrimoniul notarului și se bucură de toate drepturile și obligațiile civile aferente raportului juridic civil rezultat din încheierea contractului nr.V350112 de prestare a serviciilor de telefonie mobilă și a Anexei la contractul de furnizare servicii de comunicații electronice accesibile publicului nr.V350112, or, aceștia sunt doi subiecți diferiți, cu drepturi, obligații și interese distincte.

La 12 ianuarie 2022, Svetlana Sîmboteanu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei și a hotărârii, cu emiterea unei decizii noi, prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea recursului a invocat că decizia este neîntemeiată, pasibilă de a fi casată integral, în temeiul art. 432 alin. (1) și (2) lit. a), b), c) din Codul de procedură civilă.

Recurenta a relatat că în cazul din speță, în calitate de notar a achiziționat bunul în dublu scop - parțial profesional și parțial personal.

Telefonul mobil procurat prezintă o carență de conformitate/un defect, iar scopul (parțial) profesional al achiziției nu poate fi obstacul de a invoca normele legale de protejare a consumatorului or, dimpotrivă, remediilor de drept civil clasic li se vor adăuga - și aici - cele de drept consumist.

Mai mult ca atât, telefonul este folosit în proporții de 85% în scopurile personale ale recurente, respectiv în calitatea sa de persoană fizică, și doar în proporție de 15% în activitatea sa de muncă, aceasta având obligația legală să presteze serviciile sale doar 25 de ore pe săptămână.

Iată de ce, suferirea unui prejudiciu ar trebui să-i permită prevalarea de normele dreptului consumului. Or, chiar dacă în art. 3 alin. (1) se menționează că, are calitatea de consumator orice persoană fizică care, în cadrul unui raport juridic civil, acționează predominant în scopuri ce nu țin de activitatea de întreprinzător

sau profesională, acest fapt nu reprezintă un „scop 100 % personal” în caz contrar, consideră că, riscăm „să izolăm” asemenea situații hibride și să le refuzăm o rezolvare pertinentă: la hotarul dintre dreptul consumului și dreptul civil, aceste „cazuri – melanj” se cuvin mai degrabă atrase sub auspiciile protecției consumeriste.

Astfel, nu există un procent „standard” dincolo de care, o dată întrunit, poți fi consumator. Uzul ocazional al bunului / serviciului în calitate de consumator urmează să atragă aplicarea normelor ale dreptului consumului în raport cu întregul contract din care s-a născut respectivul uz. Acest fapt reiese și din prevederile alin. (3) al art. 3 din Codul civil care stipulează că, persoana care, într-un raport juridic civil, corespunde atât dispozițiilor alin. (1), cât și dispozițiilor alin. (2) se consideră consumator dacă recunoașterea acestei calități îi oferă o anumită protecție juridică, iar în celelalte cazuri persoana se consideră profesionist.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost comunicată recurentei la 21 decembrie 2021, prin intermediul poștei electronice (f.d.87).

Iar, din acest motiv, Colegiul consideră că recursul înregistrat la 12 ianuarie 2022, este declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Curtea Supremă de Justiție a comunicat ÎM „Orange Moldova” SA cererea de recurs la 2 februarie 2022, informând-o despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs. Însă până la data examinării admisibilității recursului, referință nu a fost depusă.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Svetlana Sîmboteanu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Svetlana Sîmboteanu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Victor Burduh